

helst uden for vores synsfelt, og det er en stor opgave både for social- og sundhedssystemet og for familierne og de frivillige organisationer at være med i det og arbejde med på det.

Vores mål er enkelt, ambitiøst og nødvendigt: Alle svage i vores samfund skal have mulighed for at ændre deres tilværelse i en mere tålelig og værdig retning, og derfor skal der også stilles krav. Men når socialministeren og sundhedsministeren taler om at stille krav til befolkningen og dermed også til de svageste i vores samfund, så er det jo ikke, fordi de vil løfte pegefingeren eller komme efter dem, men så er det, fordi de er overbeviste om, at netop det at stille mål, ønsker og krav op over for den enkelte giver en ekstra tilskyndelse for den pågældende til at finde ud af, at vedkommende godt kan.

Og jeg er overbevist om, at selv i det allermost sårbare sind findes der en indre energi og en mulighed for stærkere indre selvværd og selvfølelse, som vi kan fremme, som vi kan arbejde for kommer frem, hvis vi gør det på netop det grundlag, som jeg har nævnt, og gennem de seneste 3½-4 år har vi nu lagt kursen, og vi vil fastholde den. Vi skal længere end dér, hvor vi er kommet til, men retningen er rigtig.

Må jeg derfor i forbindelse med de aktuelle finanslovforhandlinger understrege, at regeringen satser på og ser frem til, at vi, når vi har færdigforhandlet finansloven for 1997, også har afsat flere ressourcer til de svageste grupper.

Jeg har allerede nævnt distriktpsykiatrien, bofællesskaberne og behovet for den personlige kontakt, men jeg skal også understrege behovet for en forbedring af forholdene på de psykiatriske hospitalsafdelinger. Enhver, der har haft mulighed for at komme dér og se dem, ved, hvad jeg taler om. Der er både behov for personale og for personkontakt, men der er sandelig også behov for noget så enkelt som mere glade og varme farver og større muligheder for, at hver enkelt patient kan få sit eget værelse.

Vi når ikke det hele på 1 år, men vi kan opstille nogle værdige mål for hinanden, og vi kan gøre fremskridt år for år, og det vil alt sammen ske, hvis det står til regeringen, og det gør det jo i stor udstrækning sammen med de andre partier på finansloven for 1997.

Og så har jeg igen en fornemmelse af, at sundhedsministeren og socialministeren vil udbyde mine bemærkninger.

Formanden:

Tak! Det glæder vi os så til.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som det allerede er nævnt, prioriterer regeringen indsatsen for de svageste meget højt, og det gælder selvfølgelig også på sundhedsområdet.

Lad mig først knytte et par bemærkninger til spørgsmålet om retsgarantier på sundhedsområdet:

I sundhedsvæsenet er det ikke retsgarantier, men vurderingen af den enkelte patients behandlingsbehov, der er det primære, og det varetages fuldt ud, for sundhedsvæsenet her i landet er indrettet sådan, at vi som borgere har krav på gratis lægebehandling og sygehusbehandling – fri og lige adgang for alle, som vi siger – og det fremgår udtrykkeligt af lovgivningen. Men på grund af den relativt korte tale-tid, jeg har, vil jeg i mit indlæg koncentrere mig om det væsentlige, om initiativerne for de psykisk syge og misbrugerne, og jeg vil begynde med indsatsen for de psykisk syge:

I Sundhedsministeriet har vi hele tre redegørelser på vej, som tager pulsen på tilbudet til de sindslidende. Det drejer sig om en redegørelse om de fysiske rammer på de psykiatriske afdelinger, som statsministeren nævnte, om en redegørelse om børne- og ungdomspsykiatrien og om den årlige rapportering til Folketinget om status for tilbudene til de sindslidende – de to sidstnævnte redegørelser laves i et tæt samarbejde mellem Sundhedsministeriet og Socialministeriet – og hertil kommer så Justitsministeriets psykiatrilovsundersøgelse. Og alle disse undersøgelser viser, at der fortsat er et stort behov for en udbygning af tilbudene til de sindslidende.

Vedrørende Fremrykningsudvalgets planperiode er det jo sådan, at den udløber ved årets udgang, og jeg har derfor nedsat en tværministeriel embedsmandsgruppe med repræsentanter for fem ministerier, og det er Sundhedsministeriet, Socialministeriet, Indenrigsministeriet, Undervisningsministeriet og Justitsministeriet. Og den gruppe har så til opgave at vurdere behovet for iværksættelse af en yderligere styrket indsats på området og i lyset heraf at foreslå nye initiativer.

Det er meget væsentligt, at man får øjnene op for, at det er en samlet opgave, som flere ministerier er involverede i, for kun hvis man løser de problemer, der kan ligge i, at de, der har brug